

der at lade den almindelige Valgret tage Bestemmelse, og ligeledes at give de unge Frihed, men derimod fastsætte Tvang overfor Arbejdsgiverne. Den Vej tror jeg ikke vil føre til Maalet.

Det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) udtalte forleden Ønsket om, at man nu maatte naa til en samlet Overvejelse og samlet Løsning af Spørgsmaalet om Fiskerihavnene ved Vestkysten. Jeg kan ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger derom, fordi der nu paa Rigsdagens Bord ligger en Betænkning angaaende Fiskerihavneanlægene ved Vestkysten. Jeg maa om denne Betænkning sige, at det at læse den er en virkelig Nydelse. Det er et Arbejde, som ikke er mere videnskabeligt, end at Lægfolk kan forstaa det, men dog saa videnskabeligt, at Videnskaben har faaet, hvad der tilkommer den, medens der dog er taget saa praktisk paa Spørgsmaalene, at man begynder at kunne se, at det vil være muligt at komme til en Løsning af denne Sag, som maa interessere alle her i Landet i ganske betydelig Grad. Jeg har hørt, at det er en Ingeniør Fibi-ger, som har haft Hovedarbejdet med den nævnte Betænkning, og hvis det er Tilfældet, vil jeg sige, at han fortjener Tak derfor, thi Arbejdet er gjort paa en saadan Maade, at det virkelig er muligt ogsaa for Lægmand ved at læse Betænkningen at faa en bedre Forstaaelse af Fiskerihavneanlægene ved Jyllands Vestkyst. Jeg vil haabe, at det maa lykkes at finde en Løsning af denne betydelige Opgave, som har saa overordentlig stor økonomisk Interesse for Fiskerne saavel som for hele vort Land. Derfor vil jeg ønske, at den Betænkning, der her foreligger, maa komme til at sætte Præg paa hele Arbejdet, saaledes at en Løsning af dette Spørgsmaal i en nær Fremtid virkelig bliver Resultatet deraf; og jeg vil haabe, det maa lykkes den højtærede Trafikminister at faa denne Opgave løst.

Ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse kom den meget ærede Finansminister ogsaa ind paa Omtalen af vore Jernbanetakster. Den økonomiske Side af vor Statshusholdning kan ikke andet end vække alvorlig Eftertanke, thi selv om Budgettet, opstillet paa normal Vis, udviser et Overskud paa nogle Millioner Kroner, saa ved og forstaar vi alle, at Regnskabet vil vise et meget betydeligt Underskud. Dersom vi ikke ad forskellige Veje faar vore Indtægter forøget, vil den finansielle Balance, der regskabsmæssigt vil komme til at fore-
 lige hvert Aar, fylde ikke alene Finans-

ministeren, men ogsaa alle andre, der sysler med det Emne, med Bekymring. At der maa skaffes nye Indtægter er ganske givet. Og selv om vi i disse Aar, da Krigen varer, er i Stand til ad ekstraordinær Vej at skaffe adskillige Millioner Kroner til Veje, er der dog kun Tale herom i ganske faa Aar; det er kun for et ganske kort Spand af Tid, der ad den Vej kan hjælpes paa den økonomiske Tilstand her i Landet. Derfor lagde jeg vel Mærke til, at den højtærede Finansminister havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa Jernbanetaksterne. Men den højtærede Minister er jo en demokratisk Minister, og af hans Udtalelser kunde jeg skønne, at han egentlig frygtede for, at en Forhøjelse af Jernbanetaksterne ikke vilde være populær paa Rigsdagen, og den vilde vel heller ikke være populær ude paa Landet. Jeg tror, at hvis den højtærede Finansminister i de kommende Aar faar Lejlighed til at fremlægge Finanslovsforslag, vil et saadant demokratisk Hensyn komme til at træde tilbage, og ikke alene for ham, men for enhver Finansminister; jeg tror ikke, at vi for en demokratisk Idés eller Tankes Skyld kan undgaa en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Det er en gammel Tanke, som heller ikke har været fremmed for Demokratiet, at vore Jernbaner ikke alene skulde bære sig, men ogsaa give i hvert Fald nogen Forrentning. Saaledes som Forholdene har været, navnlig i de sidste Par Aar under Krigen, hvorved det, der skal til til Jernbanernes Drift i forskellige Retninger, er blevet fordyret, forekommer det i hvert Fald mig, at det vilde have været fuldt forsvarligt, om man havde søgt at udligne denne Fordyrelse ved en Forhøjelse af Jernbanetaksterne baade paa Personer og paa Gods. Om vi har Lyst, kan vi jo nok skilte med denne demokratiske Tanke og sige, at det er noget, man vil holde sig fra, for det passer ikke Skatteborgerne, navnlig ikke dem med den mindre Skatteevne, men jeg tror ikke, man kan blive staaende paa dette Standpunkt, og jeg for mit Vedkommende ønsker det heller ikke. Jeg har den Opfattelse, at den Tanke er sund, naturlig og god, at Jernbanerne skal bære sig og ogsaa give en rimelig Forrentning. Og kommer man ind i en Dyrtidsperiode, hvor det koster meget at drive Jernbanerne, kan det ikke hjælpe, at vi siger, at det er en demokratisk Foranstaltning, at Personer og Gods skal befordres billigt paa Jernbanerne, og at det skal vi blive staaende ved. Jeg for mit Vedkommende sætter ingen Pris paa et